

че ѝ падне писмото въ рѣцѣ. За нещастие, както винаги, тайна не може да се запази, щомъ ѝ знахтѣ повече отъ двама, и прозорливий Замановъ ѝ бѣше научилъ сѣщо.

Писмото, подписано отъ прѣдсѣдателя Соколова, издаваше дѣйствиата и кроежитѣ на комитета въ Бѣла-Черква.

Слѣдъ внимателното прочитание на това опасно писмо, по грозното лице на Заманова заигра нѣкаква неопредѣлена усмивка. Той извади моливъ и забѣлѣжи нѣщо на празното мѣсто, което остаяше подъ името на прѣдсѣдателя.

И бързишката излѣзе и тръгна по посоката на конака.

VI.

Една женска душа.

Току що Стефчовъ излѣзе днесъ отъ дѣдови си, за да иде при бея, слѣдъ него излазеше жената му.

Дъждътъ, който бѣше захванхлъ подиръ обѣдъ, макаръ и пб-ситенъ сега, още валѣше и сочеше да вали до вечерята, защото небето бѣше се покрило съ тежки и гъсти облаци.

Подслонена подъ омбрелата, тя отиваше бързишката изъ улицата. Тя бѣше тѣй слисана и смутена, щото не отговори на никого отъ ония, които ѝ поздравихъ, нито усѣщаше, че дъждътъ, който бѣше вече полегато, вѣянъ отъ вѣтърътъ, ѝ мокреше цѣлата дѣсна страна до рамото. Тя скоро достигна до мегдана, дѣто е мъжската черкова, прѣзъ дворътъ на която се минува въ калугерския метохъ. Тя едва тогава се запрѣ подъ една стрѣха и останъ възчудена, защо дойде тука, — тя бѣше хванала посока противоположна на Стефчовата къща. Тя се сѣти, че отиваше да спаси Соколова отъ неминуема опасность. Тя се зачуди, че го тѣй обичала!... Тя бѣше се рѣшила на това безъ дълго да мисли, безъ да знае тя сама какъ,